

TERESA DRISCOLL

JÓBARÁT

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Teresa Driscoll: *The Friend*

Copyright © 2018 Teresa Driscoll
All rights reserved.

Hungarian translation © Sziklai István, 2019

© XXI. Század Kiadó, 2019

Ez a regény a képzelet műve. A nevek, a szereplők, a szervezetek, az események és történések vagy a szerző képzeletének termékei, vagy fiktíven kerülnek felhasználásra. Bármilyen hasonlóság valódi, akár élő, akár holt személyekkel vagy tényleges eseményekkel pusztán a véletlen műve.

Szöveg copyright © 2018 by Teresa Driscoll. Minden jog fenntartva.

Jelen könyv egyetlen része sem reprodukálható vagy tárolható visszakereső rendszerekben vagy továbbítható bármilyen formában vagy bármilyen elektronikus, mechanikus, fénymásoló, felvevő vagy egyéb módon, a kiadó kifejezett írásos engedélye nélkül.

www.apub.com

Az Amazon, az Amazon logó és a Thomas & Mercer az Amazon.com, Inc. vagy leányvállalatainak védjegyei.

Borítóterv Tom Sanderson

ISBN 978 615 5915 32 1

Elbűvölő apámnak, aki nagyon hiányzik

MA – DÉLUTÁN 4

Miért vörösbeigy? Nem értem...

A vonat mosdójában állok – terpeszben –, és a kicsi, rozsdamentesacél mosdó fölé hajolok, miközben igyekszem... csak... levegőt... venni... a francba... és próbálok rájönni, ugyan, mi a fene köze van ennek az egésznek a vörösbeigyhez.

Több mint 350 kilométerrel odébb a gyerekeimet vadidegenek ápolják egy kórházban. Lehet, hogy már kivették a lépét.

Borzalmas ez a zűrzavar, amit egy sor telefonhívás nem igazán segített kibogozni, mert egy barátjával van, és értelmetlen módon az orvosok nem tudják megmondani, ki kicsoda. Szürreális és groteszk ez az egész, hogy melyikük melyik, de bennem csak most merül fel, hogy felületesen nézve eléggé hasonlítanak egymásra: barna a hajuk, barna a szemük, és annak köszönhetően, hogy a fiam barátja nemrégiben sokat nőtt, egyforma magasak is.

A lány ír akcentussal beszélő nővér megpróbált kiszedni belőlem valamit, noha ezt megnehezítette, hogy úgy éreztem, mintha ködfelhőbe kerültem volna, ami nem engedte, hogy tisztán gondolkodjak. A hívás során azt kérdezte, van-e a fiamnak valami különös ismertetőjele.

Anyajegy? Szeplők? Szépségfolt?

Mint megtudtam, a mentősök már levették a fiúkról a ruhákat, de valamiért megnyugtatónak találtam, hogy azért a nővérrel átvegyem a listát: a zöld pólót a dinoszauruszos logóval (ez a kedvence, amit tegnap vasaltam ki), az alján felhajtott (mert túl hosszú) fekete farmert. Folyton tervezem, hogy beszegem neki, mert én nem az a fajta anya vagyok, de...

Ekkor a nővér kedvesen félbeszakít, hogy a fiam hajáról kérdezzen.

Göndör? Vagy egyenes?

Megmondom, hogy a feje búbján szokatlan a haja – kicsit olyan, mintha egy kérdőjel lenne belenyírva. Az ujjammal követtem a formáját, amikor kisbabaként a karomban aludt el.

Szünet támad a vonalban, és ezalatt önkéntelenül is kérdőjelet rajzolok a mosdó szélére, hogy aztán a nővér azt mondja, sajnálja, de megnézte a haját, és nem látja, amiről beszélek, de én már nem is hallgatok rá, helyette arra a napra gondolok, amikor a fiam úgy döntött, hogy maga nyírja le a frufruját. Hároméves volt – egy éve történt –, hogy aztán tágra nyílt, rémült szemmel jön be a szobámba a félresikerült frizurával, még mindig kezében tartva az ollót.

És ezen a borzalmas, szűk helyen egy pillanatra látom, ahogy tökéletes arca rám bámul a foltos rozsdamentesacél felületekről. *Helyre tudod hozni, anyu?*

A vonat ide-oda himbálódzik – *ta-damm, ta-damm* –, bevesz egy kanyart, aztán felgyorsít, így még nagyobb terpeszben kell állnom, nehogy elessek. Valaki finoman bekopog a mosdófülke ajtaján, és azt kérdezi, jól vagyok-e, de olyan neveltséges ez a kérdés, hogy magam is tisztában vagyok vele, milyen furcsa hang hagyja el a számat, miközben behunyom a szemem a ködön átnyomakodó homályos képek előtt – az alkalmak és helyek képei előtt, amikor látnom kellett volna, hogy ez bekövetkezik.

És meg kellett volna akadályoznom.

Alig fél év alatt jutottunk el ideig, és képtelen vagyok elhinni, hogy hagytam...

Aztán ismét meghallom a nővér hangját a telefonban – *ta-damm, ta-damm* –, és ezúttal izgatottabb. Az egyik fiú rajzol valamit a karjára egy filctollal. A firka egy madárra hasonlít – lehet, hogy egy vörösbegy az, mivel a melle élénk-vörös.

És a nővér tudni szeretné, hogy mond-e ez nekem valamit.

Egy vörös mellű vörösbegy?

1. FEJEZET

KORÁBBAN

Csütörtökön találkoztunk. Két kisfiú. Két anya. Sokkal később, főleg a vonaton, magamat kárhoztatom az akkor érzett kíváncsiságomért és izgatottságomért; a lelkesedésért, amivel olyan könnyedén kitértam az ajtómat mások előtt.

De akkor még nem sejthettem semmit a jövőről – a következményekről. Akkor még nem tudtam, hogy valaki meg fog halni, és annyira elvesztem egy annyira átlagos nap unalmában, hogy találkozónk kritikus pontján teljesen eltereltek a figyelmemet a pasztinákok.

Tojásokért mentem a gazdaboltba, és csak a kézitáskámat vittem magammal, viszont a pasztinákra nem voltam felkészülve – hogy ilyen szép nagyokat és tömöreket találok. Túl sokat tettem az ingyen adott, de gyenge papírzacskóba, és így érkeztem meg a falu főterén uralkodó káoszba, hogy a csípőmön egyensúlyozva Bent, szanaszét szórjam a pasztinákat.

Eleinte észre sem vettem a kisteherautót, csak a kocsmá előtt összegyűlt tömeget, ahol több ismerős arc csóválta a fejét megjátszott rémülettel. Csak amikor közelebb léptem, és újabb szökevény fehérrepák hulltak a földre a szétzakadó zacskóból – *a fenébe!* –, akkor jöttem rá, mi történt.

Nem először történt ez meg Tedbury Crossban töltött négy évünk alatt. Én magam két hasonló balesetet láttam –

amikor a teherautók sofőrjei rosszul mérték fel a domb kanyarulatát a kocsmánál, és a kocsik beszorultak az italmérés és szegény Heather házának oldala közé.

„Szegény Heather” egy küszködő varieté helyi művésze volt, aki a faluban a legmagasabb biztosítási díjat fizette. Amikor néhány évvel ezelőtt a konyhája falának egy tekintélyes darabját kellett újjáépítenie, úgy döntött, bedobja a törülközőt. De a teherautók jelentette veszély híre addigra már elterjedt. Két vevőjelölt is visszalépett gyors egymásutánban, és mivel a háztulajdonosok jobban aggódtak a „csúf külsejű házak”, mint az atomháború miatt, a községtanács hangos, de teljesen hiábavaló kampányt folytatott egy elkerülő út építéséért.

„Ó, ne!” és „Már megint”, hallottam a tömegből, miközben a hasizmammat próbára téve igyekeztem összeszededgetni a pasztinákokat, anélkül, hogy leejteném Bent. Éppen fölgyenesedtem, amikor megláttam a nőt. A tükörképemet. Ezt a meghökkentő jövevényt – a hasonló korú nőt, aki pontosan olyan tartásban állt, mint én, mert ő is egy kisfiút egyensúlyozott a csípőjén.

Tetőtől talpig feketébe öltözött, amihez ezüst balettcipőt és kiegészítőket vett fel – egy városi bige volt, aki azonnal feltűnt, ahogy feltolta a homlokára nagy, szögletes napszemüvegét megdőbbentően kék szeméről. Azt is észrevettem, hogy Nathan, a helyi építész és családunk barátja, szintén a nőt nézi, behúzva pocakját – az ajkamba kellett harapnom, nehogy elmosolyodjam.

– A költöztető teherautód? – léptem oda, míg a gyerekeink szemérmes kíváncsisággal bámultak egymásra.

– Attól tartok. Nem valami jó indulás, igaz? – A fia az anyja nyakába temette a fejét. Ben pontosan ugyanezt csinálta velem: mindketten úgy tettek, mintha nem leselkednének. Nagyon vicces volt.

A tér túloldalán mostanra több hang kiabált egymásnak ellentmondó ötleteket az átmenetileg a két fal között a vezetőfülkébe szorult teherautó-sofőrjének, hogyan manőverezzen.

Éles kanyarral balra...

Nem, nem! Előbb hozza egyenesbe! Lassan előre. Aztán rükkverc!

– Úgy volt, hogy Priory House-ba költözünk. – Grimaszolt egyet. – Legalábbis ez volt a terv. Amúgy Emma vagyok. Emma Carter. – Ki akarta nyújtani a kezét, de a kislány tiltakozásul fészkelődni kezdett, így bocsánatkérően vállat vont, és a két kezéből hurkot formált, hogy a gyereke kényelmesebben ülhessen.

Elmosolyodtam.

– Figyelj! Én pont itt lakom, szemben! Miért nem ugrasz be egy csésze teára? Sophie vagyok, ő pedig Ben.

– Ó, ez nagyon kedves tőled, de nem tehetem. Tényleg. Segítenem kell rendet rakni ebben a felfordulásban.

– Higgy nekem, amikor azt mondom, hogy ez eltart egy darabig! És már így is a kelleténél több okoskodó van ott. Jó rá az esély, hogy hamarosan megérkezik egy tévéstáb. Attól tartok, nem először történt ilyen. Van is egy kampányszerűség, ami ezt szeretné megoldani. – Emma arckifejezése megváltozott, én pedig büntudatot éreztem. – Nagyon sajnálom, hogy megijesztettelek. De komolyan, mindketten úgy néztek ki, mint akire ráfér valami innivaló. Miért nem húzod meg magad nálam? A fiúk játszhatnak egymással, nem lesz semmi gond.

– De annyira *félelősnek* érzem magam a balesetért.

– Marhaság! Ez aligha a te hibád. Gyerünk! – Balra indultam, hogy elmondjam a tervemet Nathannek, és közben újabb pasztinákokat potyogtattam el, ami Emmát hangos nevetésre készítette. Erre pár fej felénk fordult, többen is

segítettek megmenteni a zöldségeket, így mindketten mosolyogtunk, ahogy mutattam az utat a házamig.

Amint kinyitottam az ajtót, azonnal belém vágott a különös, izgatott borzongás, hogy egy idegen társaságában vagyok. Feltűnt, hogy azonnal lefelé nézett, és erről pontosan eszembe jutott, hogyan éreztem magam én, amikor először megláttam. A *padlót*. Időnként még mindig megtudott lepni egy-egy hosszabb nyaralás után. Pontosabban a padló kőlapjai. És ezek nem azoknak az elegáns konyhafelszerelési boltoknak a precíz, gyémánt alakú lapjai voltak, amelyeket időnként felkerestünk előző, a városban töltött életünkben, hanem a megélt életről tanúskodó fakóbb, lágyabb bizonyítékok. Amelyek *kitartásról* árulkodtak. Minden kő kerekded és sima volt – kontúrjaikat elkoptatta az évszázadok során itt járt sok száz láb, így amikor először láttam a padlót, legszívesebben leguggoltam volna, hogy megsimogassam. Hevesen vágytam arra, hogy az ujjaimmal végigsimítsak a hűvös, sima kövön. Akkor túlságosan szégyenlős voltam ehhez – az ingatlanügynök vigyora fültől fülig ért, míg a mögöttem álló Mark némán azt tátogta, hogy ne mutassam ki ennyire a lelkesedésemet. *Ez rosszul jön az alkudozásnál, Sophie.*

– Elbűvölő ház. – Emma letette a fiát, és megigazgatta gyermeke ruháját, hogy aztán megállásra kényszerítsen, amikor letérdelt, hogy előbb a tenyerét, aztán az ujjait húzza végig a padlón, kirajzolva az egyik nagyobb kő sarkában egy fosszília nyomait, majd végül leguggoljon.

– Szörnyen féltékeny lettem. Ez egyszerűen gyönyörű. – Újra végighúzta ujjait ugyanazon a kövön, a kedvencemen, és feltűnt, hogy a keze mennyire elüt a többi testrészétől. Rövid, ápolatlan körmök és száraz, durva bőr. – Milyen kár, hogy sok ilyen padlót felszedtek. Sajnos Priory House-ban szőnyegek vannak. Reméltem, hogy esetleg lesz alatta valami érdekes, ezért megnéztem. De csak beton van.

– Igen, tudom. – Egy kicsit összezavarodtam; nyugtalanított valami, amit akkor még nem értettem, így elfordultam, és a fiúkkal a nyomomban átvonultam a konyhába vezető úton, hogy almalevelet öntsek nekik, mielőtt letérdeltem volna, hogy szemmagasságba kerüljek Emma fiacskájával.

– És téged hogy hívnak, fiatalember?

– Theónak. Ami a *The-o-dore* rövidítése.

– Tényleg? Nos, nagyon szép a neved. És mi az, ami ide-sodor, *The-o-dore*? – Megnyomtam a rímet, de nem kaptam rá választ, sem a legapróbb mosolyt, így saját fiamra néztem. – Oké, Ben, mit szólnál, ha megmutatnád Theónak a játékaidat a szobádban, és szépen játszanátok? És ne feledd, hogy új elemeket tettem a villanyvasútba.

Ekkor fölegyenesedtem, és még erősebben éreztem azt. Az idegesség és a várakozás elfeledett, de egyáltalán nem kellemetlen kombinációját. Amit az idegen jelentett. A változatosság. Egy csipetnyi újdonság.

– Szóval ismered *Priory House*-t? Ó, mit is beszélek... Alighanem a falu összes házát ismered, Sophie.

– Én nem ülnék oda a helyedben. Bocs, de macskaszőrös. Amúgy kávét vagy teát kérsz?

– Ó, teát, ha lehet! Mert akkor kiolvashatom a teafűből, hogy köszönöm. Ó, istenem, azt nézd! – Feltérdelt a konyhai ablakmélyedésbe. – Valaki más is bemászik az ablakon át a költöztető kocsi vezetőfülkéjébe. Mit gondolsz, jó ötlet ez?

– Ha az egyik gazda az, akkor pazar ötlet, mert ők egy hatpennysen is képesek megfordítani egy lakókocsit. Sajnálom – nem figyeltem, mit is mondtál az előbb. Már mint a teáról.

Emma hátat fordított az ablaknak.

– Ezzel szórakozom. Teafűből olvasok. Még a nagyimtól tanultam. És tenyérből is jósolok. Nem ítéled el, ugye? –

Majd, látva, hogy a homlokomat ráncolom, hozzátette:
– Sajnálom, Sophie. Kínos helyzetbe hoztalak.

– Dehogysis! – hazudtam. – Na jó, de mégis. Hogy teljesen őszinte legyek, azt hiszem, csak filteres tea van itthon.

Rám nevetett, míg én kotorászni kezdtem a fali konyhaszekrényben.

– Igazából nem gond. Miattam ne izgasd magad! Egy jó erős melóstea kiválóan megteszi – minél erősebb, annál jobb –, bár a jóslással nem vicceltem. De máskor is sort keríthetünk rá. – Ezután ismét kinézett az ablakon. – Sajnálom... mit is mondtál arról, hogy jönni fog egy tévéstáb?

– Könnyen lehet. Ez olyan, akár egy teleregény – a teherautók és az út. Attól függ, meddig lesz beszorulva a kocsi, és milyen sűrű napja van a szerkesztőségnek. Bár ha hagyják, hogy valamelyik mezőgazdasági munkás kormányozzon, lehet, hogy nem lesz idejük kijönni. – Úgy tettem, mintha kotorásznék, pedig nagyon is jól tudtam, hol a leveles tea, aztán három filtert dobtam egy kék porceláncsuporba, és elhajoltam a gőz útjából, amikor ráöntöttem a kannából a forró vizet.

– Ez igazán kedves tőled. Mármost hogy kimentettél onnan engem és Theót. Streathamben ilyen nem fordulna elő.

– Vagyis Londonból jöttetek?

– Nem rögtön. Előtte Franciaországban éltem pár hónapig az anyámmal.

– Ó, értem.

– Azt kétlem. Tudod, elég komplikált az ügy. Ha azon tűnődnél, van-e egy *Mr. Carter*, hát nincs. Soha nem is volt. És nagyon remélem, ez nem borzolja majd fel a kedélyeket egy ilyen kis helyen, mint ez. Theo érdekében.

– Ne beszélj butaságokat! – Éreztem, hogy elpirulok, ahogy a teáscsuprot és a két legjobb bögrénket az asztalhoz viszem. – Szóval... pár hónapot Franciaországban éltél? Jól hangzik.

Ekkor Emma ismét meglepett – nem tudta leplezni, hogy összerezzen, hogy az a meghökkentő szempár megrebben, miközben vendégem hosszú, sötét hajával játszadozott. Különös és váratlan repedés volt ez az eddigi magabiztos fel-lépésben.

Próbált időt nyerni, én pedig megsajnáltam, hogy minden előjel nélkül kellemetlen helyzetbe hoztam, míg ő célzatosan a játszószoza felé nézett, ahol mindkét fiú a padlón hasalt, és vagonokat kapcsolt megfelelő sorrendben a moz-donyok mögé a párhuzamos vonatsínekre. Mindketten őket néztük. Én vártam.

– Úgy tűnik, jól kijönnek egymással. Theo izgult a köl-tőzés miatt... és az igazat megvallva én is – mostanra végre ismét nyugodt hangon beszélt –, bár azt hiszem, tetszeni fog nekem az itteni élet. – A mosolya visszatért, és nemcsak a szájára, hanem a szemére is, bár csak most vettem észre, hogy különböző színű pöttyöcskék vannak benne: zöld és barna csíkozta a kéket. Ez annyira szokatlan részlet volt, hogy azonnal ismét zavarba jöttem: ismertem ezt az igazán furcsa és váratlan érzelmekavalkádot. Amiben kíváncsiság és valami egyéb furcsaság keveredett.

Valami, amit abban a pillanatban még nem tudtam hova tenni.

MA – DÉLUTÁN FÉL 5

Szóval, *mire* is való a lép?

Kibámulok a vonatablakon, és a fejem iratszekrényében kutakodom a biológiaórákon tanultak vagy egy dokumentumfilmből megmaradt morzsa után, ami segíthetne, de nem találok semmit, csak az a nő jut eszembe, aki alig pár hellyel odébb ül a bosszantó gyerekével... és az iPhone-jával.

Alig egy perc múlva mellette állok az ülések közti folyosón.

– Sajnálom, hogy megzavarom, és eszembe sem jutna ilyesmit kérnem, ha nem lennék rettenetesen kétségbeesett, de meg kell néznem valamit, és ma csak ez a rémes telefon van nálam. Örömmel ki is fizetem.

– Tessék?

– Kölcsonkérhetném esetleg a telefonját? Kérem! Csak egy percre. A fiamról van szó. Még csak négyéves.

– A négyéves gyerekének mobilja van? – A hangja egyszerre volt riadt és elítélő.

– Nem, nem. Nem valami világos, ahogy magyarázom, de nem őt akarom felhívni. Csak meg akarok nézni valamit *róla*. Megsérült... és nézze, nem akarom kínos helyzetbe hozni magam ennyi ember előtt. – Szünetet kell tartanom, mert torkomon akadnak a szavak, és a szemem azt mondja

neki... *Rohadtul. Ne. Kérdezze. Meg! Kérem!* – Nézze, szörnyű helyzetben vagyok. Ez a tartalék telefonom, és nincs hozzá adatforgalmam. – Fölemelem a böhöm nagy, ezeréves modellt.

– Rendben. Ó, értem már. Igen, jól van. – Saját lányára pillant, aki egy tündért színez ki éppen filctollal a rózsaszín borzalmas árnyalataira. – Persze hogy odaadom. Igen, nem gond. – Rákoppint a telefonra, beállítja nekem... én pedig csak nehezen tudom elrejteni, hogy mennyire irigylem, amiért az ő lánya ott ül. És unatkozva sóhajtozik.

És biztonságban van.

– Nagyon hálás vagyok. Nem fog sokáig tartani.

Öt perccel később ismét a saját helyemen ülök, és szavak úszkálnak előttem.

...az immunrendszer integráns része.

Ahogy attól féltem, a lép fontos szerv. Az ököl alakú szerv a bordaívек alatt és a gyomor fölött helyezkedik el. Zsebnaptáram végébe firkantom a jegyzeteimet. A honlap a szűrőrendszerekről is magyarázott valamit. Vérlemezekről meg vörös- és fehérvérsejtekről. Ha nincs léped, akkor nagyobb a kockázata, hogy örök életedre megfertőződsz, ami azt jelenti, hogy akár minden áldott nap penicillint vagy más antibiotikumokat kell szedned...

És ő még csak négyéves.

A telefonban az osztályos nővér elkottyintott valamit a műtétről. Később aztán visszaszívta – azt mondta, nem kellett volna beszélnie róla addig, míg a konzultáción nem döntöttek, és ki nem derítik, hogy melyik fiú...

Hirtelen szörnyű rosszullét tör rám. A szótól – *lép, lép* – émelyegni kezdek, amitől erőtlennek és szájalmasnak érzem magam, olyasvalakinek, aki nem elég erős a fiamhoz. Behunyom a szemem, és azon kapom magam, hogy teljes szívemmel azt kívánom, bárcsak a barátja lépe kerülne egy rozsdamentesacél tálcára a műtő egyik szegletébe, és noha

ez komisz, kegyetlen gondolat, én pedig borzalmasan szégyellem magam miatta, ugyanakkor mégsem tudok kitérni a gondolat elől, mert hirtelen ezt kezdi jelenteni az anyaság.

Ő az én gyerekem. Az én kicsikém.

És ebben a pillanatban, ezen a nyomorult vonaton nincs energiám arra, hogy bármi mással törődjek.

2. FEJEZET

KORÁBBAN

Hogy mi az egészben a legrémesebb ironia? Hogy azért költöttem vidékre, mert azt hittem, ott biztonságosabb.

Ez az én tervem, nem Marké. Sőt, én ragaszkodtam hozzá.

Házasságunk első két évében imádtunk Londonban lakni. Rajongtunk a színházakért. Az éttermekért. A hidakért. Odavoltunk a nyüzsgésért.

Mi is egy olyan szokványos, franciaerkélyes észak-londoni lakásban élünk, ahol fekete márványból van a konyhapult, lágy, fehér kanapék állnak a nappaliban, és rendszerezsek a kizsebelések a helyi kebabos előtt.

A nagyvárosi álmodtunk, amit eleinte imádtunk, hogy aztán ugyanannyira megutáljuk baráti körünkkel egyetemben, akik terhességről terhességre haladva átváltottak a metróállomások és a küszöbünkön ránk váró egzotikus kaják jelentette könnyed élvezetről a túl nagy bűnözés, a túl kevés tárolóhely és a helyi állami iskola állapota miatti, előre nem látott veszekedésekre.

Ahogy a várandósságok kiváltotta hormonok sorban tomlolni kezdtek a baráti körben, minden barátunk meglepte saját magát és a többieket is azzal, hogy teljesen más életet kezdtek élni – Ryan és Elaine egy üdülőhelyet működtetett Franciaországban; Sally és Eden tanári állást vállaltak Új-Zélandon; Hermione és Ian kiköltöztek a rettegett kert-

városba; Simon és Stella pedig beadták a válóperes papírokat.

És aztán – mi jöttünk.

– London nem való egy családnak, Mark. Túl veszélyes ahhoz.

– Ez marhaság, Sophie. Remek hely egy családnak – gondolj csak a múzeumokra!

– Sosem járunk múzeumba, Mark. És komolyan beszélek. Láttad te a helyi iskolát? A kés lényegében iskolaszernek számít.

– Akkor majd magániskolába járattjuk.

– Nem hiszünk a magániskolákban.

– Az álszentség megengedett szülés után. – Mark a pocakomat bámulta, ahogy ott álltam öt hónapos terhesen frissen kényelmetlenné vált egy hálószobás lakásunk fekete-fehér konyhájában.

Mark terve nagyon egyszerű volt. Átköltözünk egy nagyobb, kertes lakásba, ahol lézersugaras riasztórendszer működik.

Alig pár hétbe telt meggyőzőnöm, hogy elvesse – a szégyentelen kampány részét képezte az utoljára az őskorban fogyasztott mennyiségű félig átsült bélszín és az egy életre elegendő orális szex.

– Vidéken nagyobb biztonságban fogom magam érezni, Mark. Más leszek. Többet főzök. Nem lesz annyira stresszes. És a kicsinek is erre van szüksége. Mindnyájunknak erre van szükségünk.

És bár Mark még mindig a kertváros mellett érvelt, én máris nekiláttam a teljes megújulásnak. Ha a család érdekében bevállalom a karrieremben az előzetesen megbeszélт szünetet, akkor azt örömmel akarom csinálni. Még gyerekként belezúgtam Devonba, és optimistán azt hittem, Mark idővel át tudja telepíteni a vállalkozását Exeterbe. Legrosszabb esetben Bristolba.

– Te megőrültél, Sophie. Devon? Van róla fogalmad, hogy mennyi időbe telik Devonból ingázni? Csak hétvégenként fogjuk látni egymást.

Ezután kezdtek érkezni a prospektusok – amelyek londoni postaládánkban landoltak – zsúptetőkről, csűrökről és függőágyas meg lámás álombirtokokról. Meg a golfról. Így aztán, ahogy a pocakom egyre nőtt, úgy gyengült Mark ellenállása, és egyszer csak így került a látóterünkbe Tedbury.

„Az év faluja” egy tizenharmadik századi templommal, kocsmával, bolttal és elemi iskolával: Tedbury ezenfelül, ritka bónuszként büszkélkedhetett egy hagyományos főtérrel, rajta hat liliumfával, ami minden tavasszal egy rövid ideig rózsaszín konfettit szórt az ott lakókra, amikor reggelenként a kutyájukat sétáltatták, és késő este leparkolták a kocsijukat.

Boldog leszek vidéken, Mark. Tudom.

Ez a mondat kísértett végig, ahogy az ágyamban forgolódtam, és hánykolódtam az Emmával történt találkozás után. Az a rengeteg unalom és rengeteg frusztráció: száz százalékig az én hibám volt.

Úgy hagytam el Londont, hogy pont erről az életről álmodtam, de abban a pillanatban, amint otthagytam reklámszövegírói állásomat egy reklámügynökségnél... jól sejtik, máris hiányozni kezdett. És abban a pillanatban, hogy a karomban tarthattam a kólikától bömbölő, régóta vágyott gyermekeket, az ugrott be: *mit tettem?* Visszasírtam a nyüzsgő várost. A „Vigyázzanak a beszállásnál”-t. És mindettől szörnyű és bénító büntudat gyötört, ahogy Mark nap mint nap hosszú útra indult a sztrádán.

Ő igyekezett osztozni ebben a felelősségben. Mark őszintén úgy tervezte, hogy átköltözteti a bizniszét, csak később

gondolta meg magát. De leginkább én számítottam el magam.

Én nem kalkuláltam be azt, hogy a róka meg fogja enni a csirkéimet, hogy a nedves fa nem fog meggyulladni, vagy azt, hogy az esőfelhők szinte úgy tapadtak meg a láp felett, ahogy a vatta ragad rá a karácsonyfára. És mivel a kettes számú bébi csak nem akart megérkezni, a karrieremben beállt szünetből a pokol tornácán töltött, magányos és végtelesen idő lett.

Pár havonta felmerült bennem a gondolat: *Menj vissza dolgozni, Sophie! A második baba nem jön.* Hogy aztán ezt porrá zúzza a későn jött menstruációm. Eltelt egy kízó hét. Kettő. Álmodozni kezdtem. Reménykedni. És aztán mindig jött ugyanaz a lehangoló csalódás...

– És... milyen ő?

Kinyitottam az egyik szemem, és láttam, hogy Mark az ágy szélén ül.

– Ki milyen? – Egy pillanatra összezavarodtam; nem is hallottam, mikor ért haza tegnap este a férjem.

– Nem figyelsz rám?

Újabb adag büntudat tört rám, és azon tűnődtem, mi történt Mark állával. Nem volt neki valamikor szép álla? Hova tűnt?

Más feleségek is ezt csinálják? A férjükre néznek minden külön töltött időszak után, és azt gondolják: *Té jó ég! Hát te mindig így néztél ki?*

– Sajnálom. Sajnálom. Még nem ébredtem föl teljesen. Kire gondolsz?

– A titokzatos nőre, akiről mindenki beszél a kocsmában.

– A kocsmában?

– Már aludtál, mire megjöttem.

– Így aztán gyorsan ittál egyet.

– Hármat. – Homlokon csókolt, és mintegy megerősítésként állott sörszagot lehelt rám, akár egy sárkány. – De a héten sikerült egy új szerződést kötnöm, hogy tovább élhesd boldog életedet. Szóval megünnepeltem. Amúgy meg... Nathan mondta. Nem is tudott másról beszélni, csak arról, hogy a bútorokkal megrakott teherautó tegnap nekicsatant Heather házának, meg arról a titokzatos nőről, akibe egyértelműen belezúgott mostanra. És akit valami dzsesszénekesnek hisz. Azt mondja, te mentetted ki ezt a nőt, így szigorúan utasításba adta, hogy még golfozás előtt kiszedjem belőled az egész sztorit.

– Ó, csak nem fogsz *megint* Nathannel golfozni?

– Szóval – mi a helyzet? Ez egy híresség?

Éreztem, hogy a homlokomat ráncolom, ahogy végigpörgetem magamban a beszélgetést. Egy igen kellemes órát töltöttem el Emma társaságában, de nem, egy szó sem esett zenéről. Sőt, egyáltalán nem beszéltünk munkáról, ami nekem tökéletesen megfelelt.

– Én nem ismertem rá benne egyetlen hírességre sem. És nem is mondott erről semmit.

– Ó... te teljesen reménytelen vagy. Főzök kávét.

– Az igazat megvallva, elég különös ember. Elbűvölő, de van benne valami kisvárosi, totnesi báj. *Jósolni* szeretett volna nekem, ami azért elég furcsa. A nagyanyja cigány volt, vagy ilyesmi. Ennek ellenére megkedveltem, sőt szerintem pont ő kell ennek a helynek. Viszont ő túlságosan is jó Nathannek. Figyelmeztetnem kell Emmát.

Mark, Totnesre utalva, a béke jelét mutatta, mint valami álhippi – a közeli városka furcsa kaput nyitott egy még furcsább múlthoz.

– Biztos, hogy énekesnő?

– A jelek szerint nagymenő a dzsessz műfajban. Énekelt a *Jools Holland*ben. De úgysem vagy otthon a zenében.

– De igen, otthon vagyok benne.

– Nem, nem vagy. És nem fogom Nathan miatt beleártani magam a dologba. – Felhúztam a szemöldökömet, mire Mark felemelte mindkét kezét. – Jól van. És most jöhet a kávé.

Eltűnt a lépcsőpihenőben, és becsukta maga mögött az ajtót, míg én újra behunytam a szemem, és meghallottam Ben lépteit. Majd jött a hang, ahogy Mark a levegőbe lendíti a fiunkat mindenféle imitált repülőgépzaj és kuncogás közepette. Á, igen, Elmosolyodtam, és eszembe jutott, miért mentem hozzá. *Apu tud reggelit csinálni. Apu tud repülőset játszani. Apu tud...*

És aztán hirtelen Mark másodszor is felébresztett – hogy tíz perc vagy egy óra múlva, arról a leghalványabb fogalmam sem volt –, és ott állt az ágyam mellett egy tálcával és értetlen arckifejezéssel. A rendes, habos kávé mellett – ami a kávéfőzővel vívott kelletlen csatáról árulkodott – hevert egy újság, egy kis csokor virág, valamint az ezeknél titokzatosabbnak tűnő Darjeeling teacsomag. Sötétzöld, Tardiszerű dobozban, rajta aranybetűk. Benne rendes tealevelek.

– Virág?

– Mielőtt még azt mondanád, hogy *nem kellett volna*, nem az én művem. A teával együtt a küszöbön találtam. Szóval, mi ez az egész?

– Az új énekesnőnkől van.

– De *tea*? – Grimaszt vágott, ahogy az ajándékra nézett, de én úgy döntöttem, heccellem még... és csak vállat vontam értetlenségem jeléül, és megigazgattam a párnáimat.

Egy órával később, miután lezuhanyoztam és felöltöztem, majd lementem a földszintre, a már ismerős zörgés fogadott a lépcső alatti szekrényből – a jelek szerint Mark kereste a golfcuccait. Ez egyszerre volt meglepő és teljesen

reménytelen küldetés, mivel a golfzsákja a garázsba került. Előző hétvégén magam láttam, ahogy átviszi, és közben megjegyeztem, hogy mennyivel kényelmesebb volna, ha egyszerűen *csak bedobná a kocsija csomagtartójába*.

Semmit nem mondtam, ahogy egy sor csattanást káromkodás követett. A virágokat vízbe tettem, és halkán azt mondtam Bennek, hogy *húzd fel a cipődet, csillagom*.

– Sajnálom. Ez meg mi volt? Nem találok a golffelszerelésemet. – Mark hangja a szekrény mélyéről szólt, amit aztán egyetlen nagy, szörnyen hangos csattanás, majd összetörő üveg zaja és baljós csend követett.

Gyorsan ráadtam Benre a kabátját, és az ajtóhoz tereltem.

– Próbáld meg a garázsban, édesem! Viszlát később!

A Priory House-ig tett séta pontosan olyan lett, mint amittől félttem – egyszerre nagyon ismerős és nagyon furcsa. A murva ropogása, a frissen szírmot bontott vadvirágok illata útközben, a sövény mellett álldogáló tehén bőgése, amit bosszantott, hogy megzavartuk reggelizés közben – ám az ismerős képekhez és hangokhoz társult a gyomrom legmélyén ott lakozó bizonyosság, hogy nem Caroline fogja kinyitni a nagy istállóajtót, nem Caroline ismerős pecsétfoltokkal tarkított konyhaasztalához ülünk le. Az asztalhoz, ahol alig pár hónappal korábban együtt ültünk, várva, hogy megjelenjen a kék vonal a tesztcsíkon; a kék vonal, ami soha, de soha nem jelent meg... Emma megérkezése azt jelentette, hogy a vártnál jóval korábban kell szembenézniem az új köntösbe öltözött Priory House-zal. Így megpróbáltam elképzelni, milyen érzés lehet. Ugyanaz a hely. Más kanapé...

– Meglátogatjuk Caroline-t, anyu? Visszajött?

– Nem, Caroline elköltözött – emlékszel? Az új lakót látogatjuk meg, és a fiát, Theót... Ismered őket – tegnap találkoztatok. Ők fognak Caroline házában élni.

A küszöbre érve kézen fogtam Bent, nehogy beszaladjon. Caroline sosem zárta az ajtót.

– Miért csöngetsz, anyu? És hol fog Caroline élni, amikor majd visszajön?

– Nem fog visszajönni. Nem emlékszel? Már mondtam.

– Azért, mert csótánynak hívtad?

– Elég legyen, Ben!

Ekkor furcsa dolog történt – Heather nyitott ajtót.

– Ó, a francba, Sophie! Jobb lesz, ha bejöttök. Emmának tele a keze. – Rámosolygott Benre, és előrement, át a nappalin a konyhába, aminek a közepén Emma porcelánokat és tálakat szedett ki az egyik nagy csomagolódobozból.

Meglepődtem ezen a barátságosságon, tekintettel a Heather falán keletkezett friss horpadásra.

– Szóval semmi hajnali pisztolypárbaj? Semmi iszapbirkózás? Attól féltém, ti ketten talán már csak az ügyvédek révén érintkeztek...

– Az égre, dehogy! Emma csodálatos volt. Már meg is csináltuk a papírmunkát a költöztető céggel. Hála istennek, *teljes körű a biztosítás*. Eddig nem sok minden tört el a holmikból, és nem úgy tűnik, mintha nálam károsodott volna a ház szerkezete. Csak egy kis vakolásra lesz szükség... *Ráadásul* – és itt Heather a vendéglátónkra nézett tágra nyíló szemmel – Emma jövőmondó.

– Én is így tudom.

– Olvasott a teafüvből és a tenyeremből. *Bá-mu-la-tos*. Na, gyerünk, Sophie! Neked is kell jósoldatnod, méghozzá most.

A szemem figyelmeztetően tágra nyílt.

– Nos, az igazat megvallva, már megyünk is. Csak azért ugrottam be, hogy megköszönjem a virágcsokrot, Emma,

és hogy felajánljam a segítségemet. Nem szeretne valamikor Theo átjönni hozzánk játszani? – Lehalkítottam a hangom. – Sőt, ha nem szégyenlős, akár most is szívesen látom. Így nyugodtabban tudnád folytatni a kicsomagolást. És nem gond, ha túl korainak érzed. Csak úgy eszembe jutott.

– Nem vagyok szégyenlős, de nem akarok újra vonatozni.

– Nem is kell. Nincs ezzel semmi gond, Theo. – Rákacsintottam Emmára, amikor eszembe jutott az összedőlt híd miatti veszekedés. – Tudod, egy csomó másik játék is van nálunk, otthon. Te döntesz: szívesebben maradnál, és segítenél anyukádnak kicsomagolni?

A két kislány egymásra nézett, mint két kis néma összeküvő.

– Vannak dinoszauruszaim – vetette fel Ben reménykedve.

– Emberevők is?

Ben bólintott.

– Oké. Ha vannak t-rexek, akkor megyek.

– Szuper – játszhatunk *Jurassic Park*-osat.

– Nem is láttad a *Jurassic Park*-ot, Ben.

– De láttam.

– Ezt már megbeszéltük, Ben. Nem, nem látta – nyugtattam meg Emmát és Heathert, ismét rájuk kacsintva. – Ez kényes téma.

Emma felborzolta Theo haját, és felnevetett, ahogy a fia elhúzódott, majd bekapcsolta a vízforralót, és ragaszkodott hozzá, hogy előbb igyunk valamit – és kiterelte a fiúkat a kertbe, hadd focizzanak.

– Ne aggódj... semmi tea. Semmi jóslás. Kávét főzök, Sophie. Akkor nem érzed majd magad kiszolgáltatottnak. A Mérlegek ezt annyira *utálják*. – Emma vigyorgott, míg én Heatherre meredtem.

– Ne nézz így rám! Én egy szót sem szóltam. Még azt sem tudom, mikor van a születnapod, Sophie. Nem vagyok fent a Facebookon. Látod, mondtam, hogy jó.

Emma közben megtörölte a kezét, és leült az asztalhoz, várva, hogy felforrjon a víz. És minden bizonnyal a reakciómra is kíváncsian.

– Sajnálom, Sophie. Nem kellene ezzel hecceljelek, de komoly tétben mernék fogadni rá. Mérleg vagy?

Eltalálta. Október 20-án születtem. Bár olyan okból, amit nem teljesen értettem, eszem ágában sem volt bevallanom az igazat.

– Az igazat megvallva, kérdeznék valamit tőled, Emma. Csak azért, hogy nem hagytam-e ki valamit. Énekelsz?

– Énekelek?

– Igen. Mondhatni, pénzért...